

Arrest

nr. 257 594 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 6 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2021 tot intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 juni 2006 toe in België samen met haar minderjarige zoon O. O.

1.2. Verzoekster beviel op 15 augustus 2006 te Gent van haar zoon O. I.

1.3. Verzoeksters minderjarige zoon O. I. werd op 29 november 2014 te Gent erkend door dhr. A. A. E., die de Belgische nationaliteit heeft (erkenningssakte 2014/1602).

1.4. Verzoekster diende op 20 februari 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgisch minderjarig kind en werd op 9 september 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Verzoekster beviel op 2 september 2016 van haar jongste zoon O. I. A.

1.6. De rechtbank van eerste aanleg van Gent vernietigde, op vordering van het openbaar ministerie, de in punt 1.3. bedoelde erkenningsakte in zijn vonnis van 1 maart 2018. Het Hof van Beroep van Gent bevestigde deze uitspraak in zijn arrest van 16 mei 2019.

1.7. Verzoeksters minderjarige zoon O. I. werd op 22 januari 2021 wederom als Nigeriaans onderdaan geregistreerd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 8 maart 2021 een beslissing tot intrekking van het recht op verblijf. Verzoekster werd hiervan op 9 maart 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: O.(…)

Voorna(a)m(en): J.(…)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

RR: (…)

+ kindje O.(…) I.(…) A.(…) (RR: (…)) van Nigeriaanse nationaliteit

Beiden verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bewam het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch minderjarig kind, in casu A.(…) I.(…) (RR: (…)). De F-kaart werd daarop aan betrokkene afgeleverd op 09.09.2015.

Het kindje, hetwelke sinds 22.01.2021 terug als O.(…) I.(…) (RR: …) van Nigeriaanse nationaliteit geregistreerd staat, werd destijds op 29.11.2014 middels erkenningsakte 2014/1602 erkend door dhr. A.(…) A.(…) E.(…) van Belgische nationaliteit, waardoor het kind sindsdien de naam A.(…) I.(…) droeg alsook de Belgische nationaliteit verwierf. Daarop diende betrokkene op 20.02.2015 middels een bijlage 19ter een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van haar inmiddels Belgisch geworden kind. Op 01.03.2018 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Gent de erkenning van het kind wegens strijdigheid met de openbare orde, zegde voor recht dat het kind de naam A.(…) niet langer zal dragen en dat het kind nooit de Belgische nationaliteit heeft bezeten. Betrokkene ging in beroep, maar ook het Hof van Beroep bevestigde integraal voormeld vonnis in haar arrest dd. 16.05.2019. Het Hof oordeelt verder dat “Gelet op de kwade trouw/fraude, kan zoals A.(…) E.(…) A.(…) en J.(…) O.(…) in ondergeschikte orde vragen, aan de nietigverklaring haar terugwerkende kracht niet worden ontnomen.” (cfr. arrest dd. 16.05.2019, p. 10). Betrokkene haalde voor de De Rechtbank van Eerste Aanleg aan dat de gevolgen van een vernietiging van de erkenning voor het kind desastreus zouden zijn, gelet het kind de nationaliteit en het verblijfsrecht zou verliezen, terwijl het kind geboren is in België en ten tijde van de zitting reeds 11 jaar in het Rijk leefde. Daarom vroeg betrokkene om geen terugwerkende kracht te hechten aan de vernietiging. Daarop stelde de Rechtbank dat “De putativiteit toekennen aan de vernietiging veronderstelt goede trouw. De handelswijze van verweerders is evenwel intentioneel en niet te goeder trouw zodat geenszins ingegaan kan worden op dit verzoek [...].” (vonnis REA Gent dd. 01.03.2018, p. 7) Het Hof van Beroep bevestigde integraal het vonnis van de REA.

Alhoewel de voorgelegde geboorteakte met erkennin in de kantlijn, op zich dus niet vervalst is, blijkt de erkenning zelf wel onder valse voorwendsels te zijn gebeurd. Betrokkene heeft de erkenning en daaruit voortgevloeide geboorteakte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Referentiepersoon wordt heden geacht nooit Belg geweest te zijn en betrokkene is eigenlijk nooit een familielid van een EU-onderdaan geweest, gezien de erkenning heden werd vernietigd.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. In dit verband werd betrokkene op 12.02.2021 aangeschreven om conform art. 74/20, §2, tweede lid haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 16.02.2021.

Betrokkene legde volgende stukken voor:

- Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 17.07.2015 als huishoudhulp via dienstencheques; tewerkstellingsattesten dd. 17.02.2021 voor 2015 tot heden; verklaring van mevr.
- C.(...) in naam van Tempo-team @ home (s.d.)
- Attest OCMW Eeklo dd. 18.02.2021 waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon ontvangt
- Attest van gezondheid dd. 22.02.2021
- Verklaringen van burens: van de familie B.(...) – V.(...) H.(...) dd. 19.02.2021, van de fam. W.(...) – D.(...) B.(...) dd. 21.02.2021, van de fam. Q.(...) (s.d.), dhr. en mevr. M.(...) –I.(...) dd. 22.02.2021
- Bewijs lidmaatschap dd. 17.02.2021 op naam van A.(...) I.(...) bij basketbalclub B. M.
- Bewijs lidmaatschap dd. 18.02.2021 op naam van O.(...) D. O. bij K. Maldegem
- Attest van inburgering dd. 11.02.2019; deelcertificaat NT2 – Breakthrough publiek dd. 30.05.2018; deelcertificaat NT2 – Breakthrough persoonlijk dd. 30.05.2018; certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 24.01.2019; getuigschrift Maatschappelijke oriëntatie (gevolgd in 2015)
- Onderhandse verkoopovereenkomst dd. 10.05.2019; afbetaling woonkrediet
- Schoolattesten: van Basisschool De Meidoorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) I.(...) er naar de kleuterklas gaat; van O.-L.-V.-ten Doorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat A.(...) I.(...) in het 3e middelbaar ASO Economie zit; van Sint-Annainstituut te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) O.(...) in het 4e middelbaar TSO Handel-talen zit.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (B19ter dd. 20.02.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Dat er inmiddels reeds enkele jaren voorbij zijn gegaan sinds betrokkene in het bezit werd gesteld van de F-kaart kan heden niet worden weerhouden: er werd reeds in mei 2015 een onderzoek ingesteld gelet op het vermoeden van een schijnsituatie. In maart 2018 werd de erkenning reeds vernietigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent. Betrokkene stelde hiertegen beroep in, waarna het Hof van Beroep op 16.05.2019 haar arrest velde. DVZ werd in oktober 2020 in kennis gesteld dat het Parket Generaal te Gent de uitvoering van het arrest dd. 16.05.2019 (hetwelke inmiddels redelijkerwijs definitief moet zijn geworden) zou benaastigen, waarna op 22.01.2021 de nodige aanpassingen werden aangebracht in het Rijksregister. Hoewel betrokkene uiteraard het recht heeft om in beroep te gaan en van haar rechtsmiddelen gebruik te maken, maakt dit wel dat zij inmiddels inderdaad enige tijd in het Rijk verblijft. Niettegenstaande kan opgemerkt worden dat zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft gewoond. Betrokkene verblijft evenwel reeds sinds midden 2006 in België. Hoewel duidelijk dient gesteld te worden dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden noch uit achtereenvolgende verblijfsaanvragen in te dienen die allen niet tot het verblijfsrecht hebben konden leiden, dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene 27 jaar van haar leven in Nigeria heeft doorgebracht. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, lager onderwijs heeft genoten en voor haar komst naar het Rijk tewerkgesteld is geweest als schoonmaakster (cfr. asielpcedure betrokkene in 2006), kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land waar zij de nationaliteit van draagt. Uit de stukken in betrokkenes asielpcedure blijkt bovendien dat haar familie nog woonachtig is in het land van herkomst, en uit de beslissing van het CGVS dd. 29.08.2006 blijkt dat betrokkene geen problemen kende met haar familie. Heden zou betrokkene samenwonen met haar illegaal in het land verblijvende partner, dewelke ook de vader is van haar kinderen en waarmee ze een religieus huwelijk zou zijn aangegaan. Behoudens bewijs van het tegendeel is het dus redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, en met de cultuur en gebruiken aldaar. Ook de leeftijd en gezondheid van betrokkene houden geen risico in om terug te keren naar het land van herkoms (cfr. attest van gezondheid dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert en zij zichzelf en haar kinderen goed verzorgt). Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene een attest van het OCMW Eeklo d.d. 18.02.2021 voor waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon ontvangt, een deeltijdse

arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur d.d. 17.07.2015 als huishoudhulp via dienstencheques; tewerkstellingsattesten dd. 17.02.2021 voor 2015 tot heden; verklaring van mevr. C.(...) in naam van Tempo-team @ home (s.d.) met betrekking tot de goede verstandhouding tussen betrokkene en haar werkgever en de klanten + verklaringen van klanten. Uit de voorgelegde stukken blijkt dus dat betrokkene reeds enkele jaren tewerkgesteld is en ook geapprecieerd wordt door haar werkgever en klanten, hetgeen zonder meer een positief element is. Daarnaast blijkt zij eveneens een woning gekocht te hebben en maandelijks in te staan voor de afbetalingen. Echter, het hebben een job en een daarmee gepaard gaand inkomen, en een dak boven het hoofd (cfr. onderhandse verkoopovereenkomst dd. 10.05.2019 en bewijzen van afbetaling van een sociaal woonkrediet bij het Vlaams Woningfonds cvba), is geen afdoende bewijs van een van integratie in die mate dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, gezien dit voorwaarden zijn om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene verkeert bovendien in goede gezondheid en is op economisch actieve leeftijd; zij kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken om opnieuw aan de slag te gaan in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus in feite opgebouwd onder valse voorwendselen. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene niet in staat zou zijn haar leven in het land van herkomst terug op te pikken, of samen met haar kinderen en illegaal in het land verblijvende partner een nieuwe start te nemen, al of niet in nabijheid van haar eigen familieleden.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een attest van inburgering dd. 11.02.2019 voor, een deelcertificaat NT2 – Breakthrough publiek dd. 30.05.2018, een deelcertificaat NT2 – Breakthrough persoonlijk dd. 30.05.2018, een certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 24.01.2019 en een getuigschrift Maatschappelijke oriëntatie. Het volgen van het inburgeringstraject en Nederlandse lessen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. De voorgelegde documenten dienaangaande getuigen niet van een dermate integratie in België. Betrokkene heeft enkel het traject afgelegd zoals wettelijk bepaald. Verder legde betrokkene verklaringen van bureaus voor, meer bepaald van de familie B.(...) – V.(...) H.(...) dd. 19.02.2021, van de fam. W.(...) – D.(...) B.(...) dd. 21.02.2021, van de fam. Q.(...) (s.d.), dhr. en mevr. M.(...) – I.(...) dd. 22.02.2021, waaruit blijkt dat zowel de kinderen als mevrouw een kennissen- en/of vriendenkring hebben opgebouwd, dat betrokkene wil deel uitmaken van de Eeklose gemeenschap en zij ook actief betrokken is bij schoolactiviteiten. Het hebben van kennissen en vrienden kan echter geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkenen vrij contacten te onderhouden en zo de vriendschappen verder uit te bouwen middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken in te plannen. Verder werden schoolattesten voorgelegd op naam van de kinderen, meer bepaald een attest van Basisschool De Meidoorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) I.(...) er naar de kleuterklas gaat; van O.-L.-V.-ten Doorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat A.(...) I.(...) in het 3e middelbaar ASO Economie zit; van Sint-Annainstituut te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) O.(...) in het 4e middelbaar TSO Handel-talen zit. Tot slot werden ook een bewijs van lidmaatschap dd. 17.02.2021 op naam van A.(...) I.(...) bij basketbalclub Basket Meetjesland voorgelegd en een bewijs lidmaatschap dd. 18.02.2021 op naam van O.(...) O.(...) bij K. Maldegem. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing enkel betrekking heeft op betrokkene en kindje O.(...) I.(...) (RR: (...)) hetwelke een afgeleid verblijfsrecht heeft gelet het in België geboren werd op een moment dat betrokkene houder was van het verblijfsrecht. Voor A.(...) I.(...) werd (nog) geen verblijfsaanvraag ingediend. Wat de minderjarige O.(...) O.(...) zijn verblijf betreft zal de daartoe bevoegde zich omtrent het verblijfsrecht moeten uitspreken. Niettegenstaande kan worden opgemerkt dat uit niets blijkt I.(...) (of één van de andere kinderen, er worden immers ook stukken voorgelegd met betrekking tot de andere kinderen) bijzondere onderwijsnoden zou hebben die er voor zouden zorgen dat zij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs. Evenmin blijkt dat zij aldaar geen vrijetijdsbestedingen zouden kunnen uitoefenen of niet zouden kunnen sporten, en zo ook waardevolle vriendschappen zouden kunnen uitbouwen nieuwe vriendenkringen. De kinderen hebben allen de Nigeriaanse nationaliteit: gezien zowel betrokkene als de kinderen niet over de Belgische nationaliteit beschikken noch een EU-burger zijn, kan een terugkeer naar het land van herkomst geen probleem vormen. Gezien de minderjarigheid van de kinderen en het belang van samen te blijven met de moeder die steeds ingestaan heeft voor de zorg (cfr. attest gezondheid), is het bijgevolg niet onredelijk te stellen dat het voor het kind/de kinderen dan ook geen probleem zal vormen om terug te keren naar het land van herkomst, dit in de nabijheid van de moeder en desgevallend in nabijheid van de heden illegaal in het land verblijvende vader. Het is vooral in belang van de minderjarige kinderen dat zij allen samen een hecht gezin kunnen vormen. Zij zijn nog voldoende jong om in een warm gezin een nieuw leven op te bouwen. De gezinssituatie spreekt voorts voor zich. Betrokkene kreeg het verblijfsrecht op basis van

de nationaliteit van haar kindje. Echter werd door de rechtbank beslist dat het kind heden geacht wordt nooit deze nationaliteit gedragen te hebben. Verder verblijf in het kader daarvan is dan ook achterhaald. Uit arrest van Hof van beroep blijkt verder dat betrokkene en de kinderen herenigd zijn met de illegaal in het land verblijvende partner/vader van drie kinderen, O.(...) F.(...), dewelke reeds sinds midden 2016 illegaal in het Rijk zou verblijven bij mevrouw en de kinderen. Het is voornamelijk in het belang van allen dat zij samen hecht gezin kunnen vormen. Uit niets blijkt dat dit enkel in België mogelijk zou zijn. Zoals reeds gesteld heeft ook het Hof van Beroep geoordeeld dat, gelet op de kwade trouw/fraude, aan de nietigverklaring haar terugwerkende kracht niet worden ontnomen. Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/20, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de (materiële) motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"(...)

2.1.1.

Dat overeenkomstig artikel 74/20, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling rekening dient gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Immers, verzoekster verblijft sedert 2006 in België en sinds maart 2015 legaal, waarna ze haar leven volledig heeft opgebouwd. Verzoekster heeft een woning te Eeklo aangekocht, werkt, zodat haar gezin geenszins beroep doet op enige sociale bijstand, is volledig geïntegreerd in de samenleving zoals uit de voorgelegde verklaringen ook blijkt, heeft Nederlandse lessen en een inburgeringscursus gevolgd, haar kinderen gaan naar school en hebben ook buitenschoolse activiteiten, zodat zij ook perfect geïntegreerd is, haar jongste kind is in België geboren, ... kortom verzoekster heeft al haar socio-economische belangen in België en zij en haar gezin zijn perfect geïntegreerd in de samenleving.

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de economische integratie van verzoekster opmerkt dat verzoekster inderdaad aan het werk is en dit een positief element is en zij tevens een woning heeft aangekocht, doch het hebben van een job en een dak boven het hoofd, geen afdoende bewijs zou zijn van integratie om de intrekking van haar verblijfsrecht te verhinderen, nu dit voorwaarden zijn om een menswaardig bestaan te leiden.

Verzoekster zou bovendien de mogelijkheid tot werken onder valse voorwendselen hebben verkregen.

Verzoekster wil benadrukken dat zij in 2015 een verblijfsrecht heeft bekomen, en sindsdien al het mogelijke heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving en ervoor te zorgen dat zij en haar gezin geen belasting zou vorming voor de samenleving.

Verzoekster heeft dan ook onmiddellijk werk gezocht en heeft een woning aangekocht, wat erop wijst dat verzoekster van plan is zich definitief in België te settelen.

Dat het dan ook onredelijk is te stellen dat met deze doorgedreven economische integratie geen rekening moet worden gehouden, temeer daar verzoekster en haar gezin de maatschappij niets kosten en zijn nooit ten laste zijn geweest van de overheid. Integendeel, door haar onafgebroken tewerkstelling draagt verzoekster sinds jaar en dag bij aan de samenleving door het betalen van belastingen.

De motivering van verweerder is terzake dan ook onredelijk.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.1.2.

Bovendien is de motivering in de bestreden beslissing ook pertinent foutief waar gesteld wordt dat verzoekster enkel vrije toegang kreeg tot de arbeidsmarkt omdat zij als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België.

Dat verzoekster echter geenszins een verblijfsrecht heeft bekomen als echtgenote van een Unieburger en dan ook niet in die hoedanigheid aan het werk kon.

Verzoekster heeft immers een verblijfsrecht bekomen als ouder van een Belgisch minderjarig kind, zodat de bestreden beslissing pertinent foutief gemotiveerd en dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien verweerder geenszins is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en/of deugdelijke motieven en deze geenszins correct beoordeeld heeft, is er in casu overduidelijk sprake van een schending van het motiveringsbeginsel en dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.1.3.

Door een dergelijke motivering heeft verweerder bovendien aangetoond dat het dossier van verzoekster geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht werd, nu verweerder er foutief vanuit ging dat verzoekster een verblijfsrecht heeft bekomen als echtgenote van een Unieburger.

Verweerder is dan ook uitgegaan van verkeerde informatie en heeft op basis hiervan verkeerde conclusies getrokken, zodat er tevens sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing verder opmerkt dat de documenten welke verzoekster voorlegt betreffende haar kennis van de Nederlandse taal en het volgen van lessen Nederlands en een inburgeringscursus, er enkel op zouden duiden dat verzoekster een gebruikelijk traject volgde en dit haar reële integratie in de Belgische samenleving niet zou aantonen.

Hierbij haalt verweerder tevens aan dat het inburgeringstraject en Nederlandse lessen verplicht is en het kennen van de regiotaal noodzakelijk is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Dit zou dan ook niet getuigen van een dermate integratie in België.

Verweerder stelt dan ook ten onrechte dat verzoeker verplicht was een inburgeringscursus te volgen, nu verzoekster gezinshereniging heeft gedaan met een Belgische onderdaan. Dat verzoekster dan ook geenszins tot de categorie van verplichte inburgeraars behoorde, doch wel tot de categorie van rechthebbenden, welke een inburgeringscursus kunnen aanvatten.

De bereidwilligheid van verzoekster om een inburgeringscursus te volgen, het feit dat zij diverse cursussen Nederlands heeft gevolgd en haar jarenlange tewerkstelling tonen dan ook wel degelijk haar reële integratie in de samenleving aan.

Dat het dan ook onredelijk is om te stellen dat het feit dat verzoekster een inburgeringscursus en Nederlandse lessen volgde, in combinatie met haar jarenlange tewerkstelling en de aankoop van een eigen woning, geen bewijs zou zijn van zijn reële integratie in de samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

2.1.5.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat blijkt dat verzoekster en haar kinderen een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, verzoekster actief deelneemt aan de Eeklose gemeenschap en actief betrokken is bij schoolactiviteiten, doch dit geen beletsel zou vormen voor de intrekking van haar verblijfsrecht en dat van haar jongste zoon.

De kinderen zouden allen de Nigeriaanse nationaliteit hebben en zouden ook in Nigeria naar school kunnen en aldaar buitenschoolse activiteiten kunnen uitoefenen. De kinderen zouden nog voldoende jong zijn om in Nigeria een nieuw leven op te bouwen.

Dat de verweerder er echter aan voorbijgaat dat de kinderen reeds 17, 15 en 5 jaar oud zijn en (behalve de oudste die op tweejarige leeftijd naar België is gekomen) hun hele leven in België hebben doorgebracht, enkel in België naar school zijn gegaan, enkel in het Nederlands zijn onderwezen, perfect Nederlands spreken, hun vrienden alhier hebben, enzovoort, enzovoort,...

Voor de kinderen zou een verhuis naar Nigeria, waar zij zullen moeten leven in veel erbarmelijkere omstandigheden, dan ook een regelrechte cultuurschok zijn en psychologische problemen met zich meebrengen.

Dat verweerder geenszins heeft onderzocht wat de gevolgen voor de kinderen zouden zijn bij een verhuis naar Nigeria en er zomaar vanuit gaat dat het in het belang van het gezin is dat ze samenblijven en de kinderen bijgevolg de moeder maar naar Nigeria dienen te volgen.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en leggen de administratieve overheid op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 15 augustus 2006 te Gent beviel van een zoon O. I. Op 29 november 2014 werd dit kind te Gent erkend door dhr. A. A. E., die de Belgische nationaliteit heeft (erkenningssakte 2014/1602), waardoor het kind de familienaam van zijn erkenner verwierf en de Belgische nationaliteit kreeg toegekend. Verzoekster diende op 20 februari 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar minderjarig kind dat de Belgische nationaliteit had verworven. Reeds in mei 2015 werd een onderzoek gestart omwille van het vermoeden van een schijnsituatie. Verzoekster werd op 9 september 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op vordering van het parket vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 1 maart 2018 de erkenningssakte van 29 november 2014 wegens strijdigheid met de openbare orde waarbij de kwade trouw van verzoekster en dhr. A. A. E. bewezen werd geacht, waardoor de terugwerkende kracht van de nietigverklaring niet kon worden getemperd. Het Hof van Beroep van Gent bevestigde dit vonnis integraal in zijn arrest van 16 mei 2019. Het openbaar ministerie beklemtuut dat de erkenning niet overeenstemt met de biologische realiteit, noch met de socio-affectieve realiteit. Door toedoen van deze uitspraak verdwijnt met terugwerkende kracht zowel de afstammingsband ten aanzien van dhr. A. A. E. als de toekenning van de Belgische nationaliteit. Verzoeksters zoon werd op 22 januari 2021 wederom geregistreerd als Nigeriaans onderdaan met de naam O. I. Verzoekster zelf is dus niet langer ascendent van een minderjarige Belg en verliest op haar beurt omwille van fraude met terugwerkende kracht haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, hetgeen aanleiding geeft tot de intrekking van haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet.

2.9. In haar middel weerlegt verzoekster nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij *“de erkenning (...) wel degelijk (heeft) voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Referentiepersoon wordt heden geacht nooit Belg geweest te zijn en betrokkene is eigenlijk nooit een familielid van een EU-onderdaan geweest, gezien de erkenning heden werd vernietigd.”* Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 74/20, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat hierboven wordt geciteerd, rechtsgeldig overgaan tot de intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.10. Verzoekster gaat in haar eerste middel enkel in op de beoordeling van de humanitaire elementen waarmee luidens artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing rekening dient te worden gehouden, met name *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 12 februari 2021 een schrijven verzond waarbij verzoekster op de hoogte werd gesteld van het voornemen tot intrekking van het verblijfsrecht en werd uitgenodigd om de humanitaire elementen kenbaar te maken. Verzoekster werd hiervan op 16 februari 2021 in kennis gesteld en maakte, op niet nader te bepalen datum, volgende stukken over aan de gemachtigde van de staatssecretaris:

“- Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 17.07.2015 als huishoudhulp via dienstencheques; tewerkstellingsattesten dd. 17.02.2021 voor 2015 tot heden; verklaring van mevr.

- C.(...) in naam van Tempo-team @ home (s.d.)

- Attest OCMW Eeklo dd. 18.02.2021 waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon ontvangt

- Attest van gezondheid dd. 22.02.2021
- Verklaringen van buren: van de familie B.(...) – V.(...) H.(...) dd. 19.02.2021, van de fam. W.(...) – D.(...) B.(...) dd. 21.02.2021, van de fam. Q.(...) (s.d.), dhr. en mevr. M.(...) –I.(...) dd. 22.02.2021
- Bewijs lidmaatschap dd. 17.02.2021 op naam van A.(...) I.(...) bij basketbalclub B. M.
- Bewijs lidmaatschap dd. 18.02.2021 op naam van O.(...)D. O. bij K. Maldegem
- Attest van inburgering dd. 11.02.2019; deelcertificaat NT2 – Breakthrough publiek dd. 30.05.2018; deelcertificaat NT2 – Breakthrough persoonlijk dd. 30.05.2018; certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 24.01.2019; getuigschrift Maatschappelijke oriëntatie (gevolgd in 2015)
- Onderhandse verkoopovereenkomst dd. 10.05.2019; afbetaling woonkrediet
- Schoolattesten: van Basisschool De Meidoorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) I.(...) er naar de kleuterklas gaat; van O.-L.-V.-ten Doorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat A.(...) I.(...) in het 3e middelbaar ASO Economie zit; van Sint-Annainstituut te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) O.(...) in het 4e middelbaar TSO Handel-talen zit.”

2.12. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij opmerkt dat de bestreden beslissing “*pertinent foutief*” is waar gesteld wordt “*dat betrokkene enkel toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken (...)*” (eigen onderlijning). De Raad merkt evenwel op dat dit een louter materiële misslag betreft. Verzoekster verkreeg niet als “*echtgenote*”, doch als ascendent van een EU-onderdaan toegang tot de arbeidsmarkt zonder bijkomende voorwaarden. Nochtans maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar belangen door deze materiële misslag zouden zijn geschaad of dat deze vergissing aanleiding zou kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.13. Tevens herhaalt verzoekster in een aantal theoretische overwegingen dat de beslissing niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en gestoeld is op verkeerde informatie, maar zij verheldert niet welke feitelijke gegevens, met uitzondering van voormelde materiële misslag, niet met de realiteit zouden overeenstemmen.

2.14. In de bestreden beslissing wordt betreffende de elementen uit artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“(…)

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (B19ter dd. 20.02.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Dat er inmiddels reeds enkele jaren voorbij zijn gegaan sinds betrokkene in het bezit werd gesteld van de F-kaart kan heden niet worden weerhouden: er werd reeds in mei 2015 een onderzoek ingesteld gelet op het vermoeden van een schijnsituatie. In maart 2018 werd de erkenning reeds vernietigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent. Betrokkene stelde hiertegen beroep in, waarna het Hof van Beroep op 16.05.2019 haar arrest velde. DVZ werd in oktober 2020 in kennis gesteld dat het Parket Generaal te Gent de uitvoering van het arrest dd. 16.05.2019 (hetwelke inmiddels redelijkerwijs definitief moet zijn geworden) zou benaastigen, waarna op 22.01.2021 de nodige aanpassingen werden aangebracht in het Rijksregister. Hoewel betrokkene uiteraard het recht heeft om in beroep te gaan en van haar rechtsmiddelen gebruik te maken, maakt dit wel dat zij inmiddels inderdaad enige tijd in het Rijk verblijft. Niettegenstaande kan opgemerkt worden dat zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft gewoond. Betrokkene verblijft evenwel reeds sinds midden 2006 in België. Hoewel duidelijk dient gesteld te worden dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden noch uit achtereenvolgende verblijfsaanvragen in te dienen die allen niet tot het verblijfsrecht hebben konden leiden, dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene 27 jaar van haar leven in Nigeria heeft doorgebracht. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, lager onderwijs heeft genoten en voor haar komst naar het Rijk tewerkgesteld is geweest als schoonmaakster (cfr. asielpcedure betrokkene in 2006), kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land waar zij de nationaliteit van draagt. Uit de stukken in betrokkenes asielpcedure blijkt bovendien dat haar familie nog woonachtig is in het land van herkomst, en uit de beslissing van het CGVS dd. 29.08.2006 blijkt dat betrokkene geen problemen kende met haar familie. Heden zou betrokkene samenwonen met haar illegaal in het land verblijvende partner, dewelke ook de vader is van haar kinderen en waarmee ze een religieus huwelijk zou zijn aangegaan. Behoudens bewijs van het tegendeel is het dus redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, en met de cultuur en gebruiken aldaar. Ook de leeftijd en gezondheid van betrokkene houden geen risico in om terug te keren naar het land van herkoms (cfr. attest van gezondheid dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert en zij zichzelf en haar kinderen goed verzorgt). Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene een attest van het OCMW Eeklo

d.d. 18.02.2021 voor waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon ontvangt, een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur d.d. 17.07.2015 als huishoudhulp via dienstencheques; tewerkstellingsattesten dd. 17.02.2021 voor 2015 tot heden; verklaring van mevr. C.(...) in naam van Tempo-team @ home (s.d.) met betrekking tot de goede verstandhouding tussen betrokkene en haar werkgever en de klanten + verklaringen van klanten. Uit de voorgelegde stukken blijkt dus dat betrokkene reeds enkele jaren tewerkgesteld is en ook geapprecieerd wordt door haar werkgever en klanten, hetgeen zonder meer een positief element is. Daarnaast blijkt zij eveneens een woning gekocht te hebben en maandelijks in te staan voor de afbetalingen. Echter, het hebben een job en een daarmee gepaard gaand inkomen, en een dak boven het hoofd (cfr. onderhandse verkoopovereenkomst dd. 10.05.2019 en bewijzen van afbetaling van een sociaal woonkrediet bij het Vlaams Woningfonds cvba), is geen afdoende bewijs van een van integratie in die mate dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, gezien dit voorwaarden zijn om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene verkeert bovendien in goede gezondheid en is op economisch actieve leeftijd; zij kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken om opnieuw aan de slag te gaan in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus in feite opgebouwd onder valse voorwendselen.

Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene niet in staat zou zijn haar leven in het land van herkomst terug op te pikken, of samen met haar kinderen en illegaal in het land verblijvende partner een nieuwe start te nemen, al of niet in nabijheid van haar eigen familieleden.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een attest van inburgering dd. 11.02.2019 voor, een deelcertificaat NT2 – Breakthrough publiek dd. 30.05.2018, een deelcertificaat NT2 – Breakthrough persoonlijk dd. 30.05.2018, een certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 24.01.2019 en een getuigschrift Maatschappelijke oriëntatie. Het volgen van het inburgeringstraject en Nederlandse lessen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. De voorgelegde documenten dienaangaande getuigen niet van een dermate integratie in België. Betrokkene heeft enkel het traject afgelegd zoals wettelijk bepaald. Verder legde betrokkene verklaringen van burens voor, meer bepaald van de familie B.(...) – V.(...) H.(...) dd. 19.02.2021, van de fam. W.(...) – D.(...) B.(...) dd. 21.02.2021, van de fam. Q.(...) (s.d.), dhr. en mevr. M.(...) – I.(...) dd. 22.02.2021, waaruit blijkt dat zowel de kinderen als mevrouw een kennissen- en/of vriendenkring hebben opgebouwd, dat betrokkene wil deel uitmaken van de Eeklose gemeenschap en zij ook actief betrokken is bij schoolactiviteiten. Het hebben van kennissen en vrienden kan echter geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkenen vrij contacten te onderhouden en zo de vriendschappen verder uit te bouwen middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken in te plannen. Verder werden schoolattesten voorgelegd op naam van de kinderen, meer bepaald een attest van Basisschool De Meidoorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) I.(...) er naar de kleuterklas gaat; van O.-L.-V.-ten Doorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat A.(...) I.(...) in het 3e middelbaar ASO Economie zit; van Sint-Annainstituut te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) O.(...) in het 4e middelbaar TSO Handel-talen zit. Tot slot werden ook een bewijs van lidmaatschap dd. 17.02.2021 op naam van A.(...) I.(...) bij basketbalclub Basket Meetjesland voorgelegd en een bewijs lidmaatschap dd. 18.02.2021 op naam van O.(...) O.(...) bij K. Maldegem. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing enkel betrekking heeft op betrokkene en kindje O.(...) I.(...) (RR: (...)) hetwelke een afgeleid verblijfsrecht heeft gelet het in België geboren werd op een moment dat betrokkene houder was van het verblijfsrecht. Voor A.(...) I.(...) werd (nog) geen verblijfsaanvraag ingediend. Wat de minderjarige O.(...) O.(...) zijn verblijf betreft zal de daartoe bevoegde zich omtrent het verblijfsrecht moeten uitspreken. Niettegenstaande kan worden opgemerkt dat uit niets blijkt I.(...) (of één van de andere kinderen, er worden immers ook stukken voorgelegd met betrekking tot de andere kinderen) bijzondere onderwijsnoden zou hebben die er voor zouden zorgen dat zij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs. Evenmin blijkt dat zij aldaar geen vrijetijdsbestedingen zouden kunnen uitoefenen of niet zouden kunnen sporten, en zo ook waardevolle vriendschappen zouden kunnen uitbouwen nieuwe vriendenkringen. De kinderen hebben allen de Nigeriaanse nationaliteit: gezien zowel betrokkene als de kinderen niet over de Belgische nationaliteit beschikken noch een EU-burger zijn, kan een terugkeer naar het land van herkomst geen probleem vormen. Gezien de minderjarigheid van de kinderen en het belang van samen te blijven met de moeder die steeds ingestaan heeft voor de zorg (cfr. attest gezondheid), is het bijgevolg niet onredelijk te stellen dat het voor het kind/de kinderen dan ook geen probleem zal vormen om terug te keren naar het land van herkomst, dit in de nabijheid van de moeder en desgevallend in nabijheid van de heden illegaal in het land verblijvende vader. Het is vooral in belang van de minderjarige kinderen dat zij allen samen een hecht gezin kunnen vormen. Zij zijn nog voldoende jong om in een warm gezin een nieuw leven op

te bouwen. De gezinssituatie spreekt voorts voor zich. Betrokkene kreeg het verblijfsrecht op basis van de nationaliteit van haar kindje. Echter werd door de rechtbank beslist dat het kind heden geacht wordt nooit deze nationaliteit gedragen te hebben. Verder verblijf in het kader daarvan is dan ook achterhaald. Uit arrest van Hof van beroep blijkt verder dat betrokkene en de kinderen herenigd zijn met de illegaal in het land verblijvende partner/vader van drie kinderen, O.(...) F.(...), dewelke reeds sinds midden 2016 illegaal in het Rijk zou verblijven bij mevrouw en de kinderen. Het is voornamelijk in het belang van allen dat zij samen hecht gezin kunnen vormen. Uit niets blijkt dat dit enkel in België mogelijk zou zijn.”

2.15. Verzoekster is in haar middel van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij een woning heeft aangekocht in Eeklo en met haar socio-economische integratie in België. In de bestreden beslissing leest verzoekster dat haar ‘reële’ integratie zou worden betwist. De Raad stelt evenwel vast dat niet zozeer de realiteit van haar integratie, maar wel de kwaliteit ervan onvoldoende wordt geacht om de gemachtigde van de staatssecretaris ervan te weerhouden het verblijfsrecht in te trekken. Verzoekster slaagt er in haar middel niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door in zijn beslissing te oordelen dat een zekere mate van socio-economische integratie, zoals huisvesting en tewerkstelling, noodzakelijk zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden en dat dit *“geen afdoende bewijs van een van integratie in die mate dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen”*. De Raad stipt tevens aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht opmerkt dat de socio-economische integratie waar verzoekster zich thans op beroept het gevolg is van het verblijfsrecht dat zij onder valse voorwendselen, met name door middel van een schijnerkenning, heeft verkregen waardoor deze ‘vruchten’ ook door dit bedrog zijn aangetast. Met betrekking tot de duur van haar verblijf in België, wordt in de beslissing vooreerst gewezen op het feit dat deze duur niet opweegt tegen de duur van het verblijf in haar land van herkomst. Daarnaast wordt aangestipt dat de duur van het verblijf vooral te wijten is aan het tijdsverloop tussen de start van het onderzoek naar de schijnerkenning en het moment waarop het arrest van het Hof van Beroep in kracht van gewijsde is gegaan.

2.16. Waar verzoekster poneert dat zij niet verplicht zou zijn een inburgeringstraject te volgen, waardoor dit wél een bewijs zou vormen van reële integratie, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekster toont niet aan dat derdelanders na gezinshereniging met Belgen niet onder het verplichte inburgeringstraject zouden vallen, zoals zij in haar middel, in weerwil tot de decretale bepalingen dienaangaande, wil doen geloven. Verzoekster weerlegt evenmin de vaststelling dat deze integratie-aspecten aanleiding zouden moeten geven tot een voortzetting van haar verblijf in België aangezien zij *“(...) bovendien in goede gezondheid (verkeert) en (...) op economisch actieve leeftijd (is); zij kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken om opnieuw aan de slag te gaan in het land van herkomst”*.

2.17. Tenslotte meent verzoekster dat de gevolgen van een verhuis naar Nigeria voor de kinderen niet voldoende werden onderzocht. Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris merkt de Raad allereerst op dat de beslissing eigenlijk enkel betrekking heeft op het kind O. I. (°02/09/2016) en niet op de andere kinderen en dat de beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Vervolgens wordt in de beslissing op basis van de neergelegde schoolattesten overwogen dat verzoeksters kinderen geen *“bijzondere onderwijsnoden”* hebben die de toegang tot onderwijs in het land van herkomst zouden belemmeren, noch dat zij *“aldaar geen vrijetijdsbestedingen zouden kunnen uitoefenen of niet zouden kunnen sporten, en zo ook waardevolle vriendschappen zouden kunnen uitbouwen nieuwe vriendenkringen”*. De gemachtigde van de staatssecretaris benadrukt de jonge leeftijd van de kinderen (*“Zij zijn nog voldoende jong om in een warm gezin een nieuw leven op te bouwen.”*), stipt aan dat alle betrokkenen de Nigeriaanse nationaliteit hebben én wijst op de illegale verblijfsstatus van de vader op het Belgische grondgebied, waardoor een terugkeer geen probleem kan vormen. Bovendien wordt in de beslissing *“in belang van de minderjarige kinderen”* gesteld dat zij bij terugkeer *“(...) allen samen een hecht gezin kunnen vormen”*. In haar middel maakt verzoekster gewag van *“(...) veel erbarmelijkere omstandigheden, (...) een regelrechte cultuurschock en psychologische problemen”* bij een terugkeer naar Nigeria, maar zij maakt deze beweringen geenszins concreet en verliest uit het oog dat het verblijfsrecht in België het gevolg is van frauduleuze gedragingen.

2.18. Verzoekster heeft geen schending aangetoond van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.19. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Dat de Raad van State evenwel geoordeeld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking zou hebben (o.a. RvS, dd. 31.10.2001, nr. 100.509), doch artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 72 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Dat verzoekster genoegzaam heeft aangetoond dat haar minderjarige kinderen volledig geïntegreerd zijn in de samenleving. Meer nog, de twee jongste kinderen zijn in België geboren en getogen en haar oudste zoon verblijft sinds 2-jarige leeftijd in België, zodat zij nauwelijks of geen banden hebben met Nigeria.

Zij lopen al jaren school in België en hebben enkel onderwijs gekregen in het Nederlands. Tevens hebben de kinderen buitenschoolse activiteiten, zo speelt I.(...) basketbal bij Basket Meetjesland en speelt O.(...) bij K. Maldegem, wat eens te meer de integratie van verzoekster en haar gezin aantoonst.

Verweerder betoogt dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster en haar jongste zoon I.(...) en er nog geen uitspraak werd gedaan omtrent het behoud van het verblijfsrecht van haar oudste zoon, doch deze beslissing treft uiteraard alle kinderen, nu verzoekster en het jongste broertje hierdoor in een illegale verblijfssituatie belanden en zij het land dienen te verlaten. Hierdoor zullen ook de oudste kinderen genoodzaakt worden België achter te laten indien verzoekster (al dan niet gedwongen) naar Nigeria zal terugkeren.

Verweerder betoogt dienaangaande dat de scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond, doch deze elementen niet voldoende zijn om het verblijfsrecht te behouden, nu dit enkel heeft kunnen plaatsvinden na de door verzoekster gepleegde fraude.

Dat de kinderen van verzoekster echter inzake geen enkele fout treffen en ten aanzien van hen dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en hun belang dient te primeren.

Dat het in het belang is van de kinderen van verzoekster dat zij verder in België kunnen verblijven, het land waar zij geboren (respectievelijk sinds het tweede levensjaar verblijven) en getogen zijn en waar zij al jarenlang schoollopen, hun buitenschoolse activiteiten en vrienden hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie."

2.20. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het IVRK betreft, merkt de Raad op dat dit verdrag geen verplichting tot omzetting bevat, waardoor van deze bepalingen geen verticale rechtstreekse werking uitgaat (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c); RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c)) en verzoekster de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren.

2.21. Artikel 24 van het Handvest bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Verzoekster acht het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij verder in België kunnen verblijven waar zij geboren en getogen zijn en school lopen en dat de door verzoekster gepleegde fraude niet aan de kinderen kan worden aangewreven. In de bestreden beslissing wordt omtrent het belang van de kinderen het volgende gesteld:

"Verder werden schoolattesten voorgelegd op naam van de kinderen, meer bepaald een attest van Basisschool De Meidoorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) I.(...) er naar de kleuterklas gaat; van O.-L.-V.-ten Doorn te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat A.(...) I.(...) in het 3e middelbaar ASO Economie zit; van Sint- Annainstituut te Eeklo dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat O.(...) O.(...) in het 4e middelbaar TSO Handel-talen zit. Tot slot werden ook een bewijs van lidmaatschap dd. 17.02.2021 op naam van A.(...) I.(...) bij basketbalclub Basket Meetjesland voorgelegd en een bewijs lidmaatschap dd. 18.02.2021 op naam van O.(...) O.(...) bij K. Maldegem. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing enkel betrekking heeft op betrokkene en kindje O.(...) I.(...) (RR: (...)) hetwelke een afgeleid verblijfsrecht heeft gelet het in België geboren werd op een moment dat betrokkene houder was van het verblijfsrecht. Voor A.(...) I.(...) werd (nog) geen verblijfsaanvraag ingediend. Wat de minderjarige O.(...) O.(...) zijn verblijf betreft zal de daartoe bevoegde zich omtrent het verblijfsrecht moeten uitspreken. Niettegenstaande kan worden opgemerkt dat uit niets blijkt I.(...) (of één van de andere kinderen, er worden immers ook stukken voorgelegd met betrekking tot de andere kinderen) bijzondere onderwijsnoden zou hebben die er voor zouden zorgen dat zij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs. Evenmin blijkt dat zij aldaar geen vrijetijdsbestedingen zouden kunnen uitoefenen of niet zouden kunnen sporten, en zo ook waardevolle vriendschappen zouden kunnen uitbouwen nieuwe vriendenkringen. De kinderen hebben allen de Nigeriaanse nationaliteit: gezien zowel betrokkene als de kinderen niet over de Belgische nationaliteit beschikken noch een EU-burger zijn, kan een terugkeer naar het land van herkomst geen probleem vormen. Gezien de minderjarigheid van de kinderen en het belang van samen te blijven met de moeder die steeds ingestaan heeft voor de zorg (cfr. attest gezondheid), is het bijgevolg niet onredelijk te stellen dat het voor het kind/de kinderen dan ook geen probleem zal vormen om terug te keren naar het land van herkomst, dit in de nabijheid van de moeder en desgevallend in nabijheid van de heden illegaal in het land verblijvende vader. Het is vooral in belang van de minderjarige kinderen dat zij allen samen een hecht gezin kunnen vormen. Zij zijn nog voldoende jong om in een warm gezin een nieuw leven op te bouwen. De gezinssituatie spreekt voorts voor zich. Betrokkene kreeg het verblijfsrecht op basis van de nationaliteit van haar kindje. Echter werd door de rechtbank beslist dat het kind heden geacht wordt nooit deze nationaliteit gedragen te hebben. Verder verblijf in het kader daarvan is dan ook achterhaald. Uit arrest van Hof van beroep blijkt verder dat betrokkene en de kinderen herenigd zijn met de illegaal in het land verblijvende partner/vader van drie kinderen, O.(...) F.(...), dewelke reeds sinds midden 2016 illegaal in het Rijk zou verblijven bij mevrouw en de kinderen. Het is voornamelijk in het belang van allen dat zij samen hecht gezin kunnen vormen. Uit niets blijkt dat dit enkel in België mogelijk zou zijn."

2.22. Verzoekster is het kennelijk oneens met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris. Zij toont hiermee echter niet aan dat de belangen van de kinderen geen “essentiële overweging” vormen in de bestreden beslissing.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 24 van het Handvest.

Het tweede middel is, voor zover de erin vermelde bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

2.23. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster stelt in haar derde middel het volgende:

“2.3.1.

Dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster en haar jongste zoon, wiens verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Betreffende de oudste zoon wordt in de bestreden beslissing geen uitspraak gedaan omtrent het behoud van zijn verblijfsrecht, zodat het oudste kind van verzoekster nog steeds een verblijfsrecht in België heeft. De intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster leidt er dan ook toe dat het gezin van elkaar kan worden gescheiden.

Immers, door de bestreden beslissing is het reëel dat verzoekster dient terug te keren naar Nigeria, waarbij zij mogelijks alle kinderen zal meenemen en waardoor de oudste zoon die nog steeds een verblijfsrecht heeft, zijn banden met zijn omgeving in België verbroken zal zien worden, en hem tevens alle economische en sociale rechten die hij in België genoot, ontnomen worden.

Ofwel dient verzoekster haar oudste kind in België achter te laten, waardoor de relatie van het kind met zijn moeder verbroken wordt en hij een niet begeleide minderjarige vreemdelingen wordt.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 8 EVRM.

Bovendien heeft verzoekster aangetoond dat zij sociale banden heeft in België, evenals zakelijke relaties, welke eveneens onder de toepassing van artikel 8 EVRM vallen.

Dat het EHRM immers heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat ook de sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Verzoekster heeft, los van het feit dat zij een minderjarig kind heeft met verblijfsrecht in België, bovendien ook een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

2.3.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar kinderen vormen nagenoeg ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

Bovendien vallen ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

2.3.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Aangezien de nietigverklaring van de erkenning van haar zoon terugwerkende kracht heeft, wordt het verblijfsrecht geacht nooit te hebben bestaan en dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster en haar gezin verblijven reeds jarenlang in België en door verweerder wordt de economische integratie van verzoekster erkend, evenals de scholarisatie en integratie van haar kinderen.

Dat bovendien de oudste kinderen van verzoekster wel nog een verblijfsrecht in België hebben.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haargezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.3.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §

54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.24. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.25. Het bestaan van een gezinsleven op Belgisch grondgebied in hoofde van verzoekster blijkt duidelijk uit de gegevens van het administratief dossier. Verzoeksters derde middel bestaat grotendeels uit een theoretisch betoog. In wezen stelt zij dat de intrekking van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat het gezin van elkaar zou worden gescheiden en dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen deugdelijke belangenafweging zou hebben doorgevoerd. De Raad merkt hierbij op dat de beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat verzoekster op dit punt niet kan worden bijgetreden.

2.26. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de weigering om een verblijfsvergunning af te leveren en de beslissing tot intrekking van een verblijfsvergunning door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020

update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106). Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol: de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op privé- en gezinsleven te ontzeggen.

2.27. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn afweging rekening heeft gehouden met de factoren die in de rechtspraak van het EHRM worden opgesomd, maar de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en haar zoon O. I. A. wordt niet disproportioneel geacht omdat het verblijfsrecht rechtstreeks voortvloeit uit de frauduleuze erkenningsakte. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan.

2.28. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN